Radnóti Miklós

Álomi táj

(Clemens Brentano emlékének)

Ha az éjszaka korma lecsöppen,
ha lehervad az alkonyi, égi szeszély:
fonogatja fölöttem a mélyvízi csöndben
csillagkoszorúit az éj.

Ha a hold feje vérzik az égen
s gyürüző köröket ver a tóban a fény:
átkelnek az árnyak a sárga vidéken
s felkúsznak a domb peremén.

S míg táncra libegnek az erdőn,
toppantva, riadtszivü fészkek alatt,
lengő levelek szeme nézi merengőn
a tükörre csapó halakat.

Majd hirtelenül tovalebben,
nagy szárnyakon úszik az álomi táj;
sodródik a felleges égen ijedten
egy féleleműzte madár,

s a magány szelidebb a szivemben
s rokonabb a halál.

1943 okt. 27 - 1944 máj. 16